

DE ZWARTSTE VEER

DE ZWARTSTE VEER

Pier Jaarsma

Schrijver: Pier Jaarsma
Coverontwerp: BRAVE NEW BOOKS
Omslagkunst: © Wietse David Jaarsma
ISBN: 9789402189902
© Pier Jaarsma

Ter nagedachtenis aan
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΣ
Padelis Padelidis
(Griekse singer-songwriter)
23-11-1983 – 18-2-2016

Πίνω από 'κει ψηλά για σένα¹
(Ik drink op jou, vanuit daarboven)

---

¹ Van het album 'Panselinos Ke Kati – Is–Pnoi (Α' Meros) van Padelis Padelidis, 2014.

1

Amsterdam-Binnen

Zondag 1 januari 2051

Rond het middaguur

Op het dakterras van de Damtoren lopen Rob en Aron om het Nationaal Monument heen naar de uitgang. Hoewel hij al vele malen bij het monument geweest was en de symboliek van de uitgemergelde reliëfbeelden begrepen had, ‘voelt’ hij nu voor het eerst wat het kunstwerk betekent. Een intens verdriet overvalt hem. Meteen probeert zijn wetenschappelijke brein dit fenomeen te analyseren. Is het een gevoel van verlies? Van rouw? Van medelijden? Hij kan er zijn vinger niet opleggen. Misschien is het een mengeling van al deze emoties, denkt hij. Zijn benen dreigen het gewicht van zijn lichaam niet meer te kunnen dragen. Zijn hand zoekt steun bij de schouder van zijn ‘zoon.’

‘Aron! Ons Nationaal Monument!’ zegt hij met een van emotie verstikte stem.

‘Correctie Rob!’ zegt Aron met een vriendelijke glimlach. Hij had de emotie in Rob’s stem gehoord, maar besluit net te doen alsof hij het niet gehoord heeft. ‘Jullie Nationaal Monument. Ik spreek wel Nederlands, maar ik ben geen Nederlander.’

‘O ja, sorry. Even vergeten’ zegt Rob die zich snel herpakt. ‘Het is in ieder geval nog het Nationaal Monument van je moeder. Of heeft ze geen Nederlands paspoort meer?’

‘Jazeker, maar ook een Israëliisch.’

‘Verstandig. Maar vind je ook niet dat wij er werk van moeten maken om het Monument zijn oude plaats op de Dam terug te geven, nu wij zelf in de regering zitten?’

‘Zou dat gaan, denk je?’

‘Natuurlijk! Wij zitten toch in de regering!’

‘Ja, dat weet ik wel, maar dat bedoel ik niet. Ik bedoel... de voet van de Damtoren beslaat zo’n groot deel van de Dam. Als je de pilaar van het Monument daarnaast neerzet, dan valt het in het niet.’

‘Pilaar?’ zegt Rob, terwijl hij omhoogkijkt langs het monument. ‘Ik heb altijd gedacht dat het een obelisk was.’

‘Nee, een obelisk heeft vier zijden met een kleine Pyramide aan de top. Dat je dat niet weet!’

‘Nou ja zeg. Dat is waar ook. Nu heb je me alweer gecorrigeerd! Dat is mij trouwens wel vaker overkomen de laatste tijd. Ik meen iets zeker te weten, maar dan blijkt ik er toch volkomen naast te zitten.’

‘Niets menselijks is jou vreemd, Rob. Gelukkig wel, want ik heb er maar een hekel aan wanneer mensen niets van hun beperkingen laten zien. Maar nogmaals, wat die pilaar betreft, ik denk dat het hier bovenop de Damtoren nog het beste uitkomt.’

‘Denk je?’

‘Ik weet het eigenlijk wel zeker.’

‘O.K. dan laten we het zo.’

De beide ministers lopen het dakterras af. Rob maakt aanstalten om de trappen te nemen.

‘Kunnen we niet beter de turbolift nemen? Het is wel een kwartier lopen naar beneden denk ik’ zegt Aron.

‘Liever niet. Ik ben een beetje claustrofobisch.’

‘Ach, er kan je niks gebeuren. Ik ben bij je.’

‘Dan zitten we straks met zijn tweeën opgesloten bedoel je?’

‘Nou vooruit, dan nemen we die honderd trappen wel’ zucht Aron. ‘Dan hebben we die biertjes ook verdiend.’

Beneden bij de hoofdingang aangekomen wordt hun pad gekruist door een jongetje dat naar binnen gaat en een veer in zijn hand heeft. Rob ziet het niet, maar Aron wel en stoot Rob aan.

‘Zeg jongetje’ zeg Aron. ‘Wat heb jij daar een mooie veer. Hoe kom je daaraan?’

‘Zij kwam gevallen. Ik heb haar gevangen.’

‘Gevangen nog wel! Goh! Dus zij heeft de grond niet geraakt?’

‘Nee.’

‘Wat goed van jou! Weet jij wel van wie die is?’

‘Ja. Van die meneer daarboven. Ik breng haar terug.’

‘Wat lief van jou, zeg!’

‘Papa zegt altijd ‘wat je vindt moet je teruggeven’.’

‘Jij hebt een hele verstandige papa. Gelukkig hoef je niet naar boven, want die meneer daarboven is al beneden. Hij staat hier’ zegt Aron en wijst naar Rob. Rob strekt zijn hand uit om de veer te ontvangen, maar het jongetje houdt de veer snel achter zijn rug.

‘Geef maar. Zij is van deze aardige meneer’ zegt Aron.

‘Laat maar Aron’ zegt Rob. ‘Laat hem die veer maar houden. Kom! Ons bier wacht op ons.’

Het jongetje stapt de turbolift in en Aron ziet hoe hij nog net bij de knop voor de bovenste verdieping kan komen. Rob’s verjaardag wordt ‘gepast’ gevierd door ‘vader’ en ‘zoon.’ Bij terugkomst vertellen zij hun belevenis met de veer en het jongetje aan Karin. Haar gezicht betreft.

‘Hebben jullie een kind de Damtoren binnen gelaten? En hem toen ook nog eens onbegeleid de turbolift laten nemen?’ zegt ze.

‘Wij dachten niet dat het kwaad kon. Toch? Rob?’ zegt Aron stamelend.

‘Jullie dachten niet. Nee, inderdaad. Dat klopt. Het staat nota bene nog wel aangegeven: GEEN TOEGANG voor kinderen jonger dan 12 jaar zonder begeleiding van een volwassene. Jullie hoefden dus niet eens te denken. Jullie hoefden alleen maar te lezen! Nu moet ik er dus werk van maken’ zucht ze. ‘Jullie zijn onverantwoordelijk geweest!’ voegt ze er met een donkere blik aan toe.

‘Sorry Karin, hier hebben we een steekje laten vallen, geloof ik’ zegt Aron schuld bewust.

‘Dat mag je wel stellen. Hoe laat was het? Dan kan ik de videobeelden van de turbolift bekijken’ zegt Karin.

‘Het was even na twaalven’ zegt Rob.

Karin schakelt haar comlink in, roept de videobeelden op van na twaalf uur en laat die versneld afspelen.

‘Ik zie niks. Nam hij niet de trappen?’ vraagt Karin.

‘Nee, hij nam de lift’ zegt Aron.

‘Was het niet voor twaalven dan?’ vraagt Karin door.

‘Nee, het was na twaalven, dat weet ik zeker’ zegt Rob.

Karin bestudeert de beelden nauwlettend gedurende een aantal minuten. Haar gezicht wordt steeds roder.

‘Ik zie niks, maar voor de zekerheid bekijk ik ook nog even de beelden bij de hoofdingang ruim voor en ruim na twaalven’ zegt ze terwijl ze al een boze blik in de richting van Rob en Aron stuurt. Na nog weer een paar minuten geeft ze het op.

‘Stelletje bezopen grappenmakers. Misschien hebben jullie het niet door, maar het is 1 januari en geen 1 april!’ zegt Karin met een verbeterden blik op haar gezicht, terwijl ze de comlink afsluit.

Rob en Aron kijken elkaar met open mond aan, maar zwijgen. Ieder aandringen om verder te zoeken naar videobeelden van het jongetje zou Karin doen vermoeden